

RGD-61-29/13/14/MLM

Gdańsk, dnia 22 kwietnia 2014 r.

DECYZJA NR RGD.4 /2014

Stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zmianami) – działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko przedsiębiorcy: Korporacja Finansowo–Inwestycyjna Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie,

- I. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zmianami) uznaje się za **praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, określoną w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działania przedsiębiorcy polegające na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom, w umowach o kredyt konsumencki pod nazwą *Umowa Pożyczki*, pełnych i rzetelnych informacji nt.:
  - zasad i terminów spłaty kredytu, w szczególności kolejności zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy, w tym informacji o prawie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim,
  - sposobu i skutków odstąpienia od umowy oraz kwoty odsetek należnych w stosunku dziennym, w przypadku odstąpienia od umowy,
  - wskazania organu nadzoru właściwego w sprawach ochrony konsumentów,

co jest sprzeczne z art. 30 ust. 1 pkt 8, 15 i 21 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126, poz. 715 ze zmianami) i **nakazuje się zaniechanie stosowania tej praktyki.**

- II. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zmianami) uznaje się za **praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, określoną w art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działania przedsiębiorcy polegające na zastrzeżeniu w zawieranych z konsumentami umowach pożyczki prawa przedsiębiorcy do zachowania wniesionej przez konsumenta opłaty przygotowawczej, w przypadku odstąpienia od umowy, co jest sprzeczne z art. 54 ust. 1 i ust. 4 ustawy z dnia z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126, poz. 715 ze zmianami) i **nakazuje się zaniechanie stosowania tej praktyki.**
- III. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zmianami) uznaje się za **praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, określoną w art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działania przedsiębiorcy polegające na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom, w sposób określony w art. 14 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126, poz. 715 ze zmianami), tj. na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego,

informacji wskazanych w art. 13 tej ustawy i **nakazuje się zaniechanie stosowania tej praktyki.**

- IV. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zmianami) uznaje się za **praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, określoną w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działania przedsiębiorcy polegające na ustaleniu w *Umowie Pożyczki*, że wartość zabezpieczenia pożyczki nie może być niższa niż 250 %, co stanowi czyn nieuczciwej konkurencji, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jednolity: Dz.U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zmianami) i **nakazuje się zaniechanie stosowania tej praktyki.**
- V. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zmianami) uznaje się za **praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, określoną w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działania przedsiębiorcy polegające na naruszeniu obowiązku udzielenia konsumentom rzetelnej i pełnej informacji o rodzaju usług, za które przedsiębiorca ustalił wynagrodzenie, o którym mowa w § 8 umowy pożyczki, co może stanowić naruszenie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. Nr 153, poz. 1503 ze zmianami) i **nakazuje się zaniechanie stosowania tej praktyki.**
- VI. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zmianami) uznaje się za **praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów**, określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działania przedsiębiorcy polegające na stosowaniu we wzorcu umownym *Umowa Pożyczki* postanowienia, o treści:
- *wszelkie spory wynikające z niniejszej umowy będą rozstrzygane przez Sąd Rejonowy w Warszawie,*
które może być uznane za tożsame z postanowieniami niedozwolonymi, wpisanymi do rejestru postanowień wzorców umowy, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 z zmianami), odpowiednio pod numerami np.: 1175 lub 4115 i **nakazuje się zaniechanie stosowania tej praktyki.**

UZASADNIENIE

- [1] Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej również Prezesem Urzędu) wszczął i prowadził, pod sygn. akt RGD. 405-46/13/MLM postępowanie wyjaśniające w sprawie wstępnego ustalenia, czy działania min. przedsiębiorcy: Korporacja Finansowo-Inwestycyjna Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie (zwana dalej również KFI lub Spółką), oferującego konsumentom kredyty konsumenckie, nie naruszają przepisów ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 ze zmianami) lub innych ustaw chroniących interesy konsumentów, w tym ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126, poz. 715 ze zmianami).
- [2] W trakcie postępowania wyjaśniającego, o którym mowa w ww. punkcie [1] uzasadnienia, Prezes Urzędu ustalił, iż niektóre działania przedsiębiorcy tj. te, które wymieniono w sentencji niniejszej decyzji, mogą pozostawać w sprzeczności z zakazami

wynikającymi z art. 24 ust. 1 i art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

- [3] Mając na uwadze dokonane ustalenia Prezes Urzędu wszczął przeciwko Spółce, postanowieniem nr 340 z dnia 8 listopada 2013 r., postępowanie w sprawie podejrzenia stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Do akt tego postępowania, postanowieniem nr 341, z dnia 8 listopada 2013 r., zostały zaliczone następujące dowody uzyskane w sprawie oznaczonej sygnaturą akt RGD. 405-46/13/MLM tj.:
- ✓ Pismo Korporacji Finansowo-Inwestycyjnej Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, z dnia 28 czerwca 2013 r.
  - ✓ Pismo Miejskiego Rzecznika Konsumentów w Szczecinie, z dnia 15 czerwca 2013 r., wraz z załącznikami dot. skarg konsumenckich.
  - ✓ Pismo Korporacji Finansowo-Inwestycyjnej Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, z dnia 26 lipca 2013 r.
- [4] Ustosunkowując się do postawionych zarzutów Spółka, pismem z dnia 16 grudnia 2013 r., poinformowała, m.in., że:
- ✓ *zgodnie z art. 4 pkt 6 -a ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011 roku w związku z zastosowaniem niższych stóp oprocentowania niż powszechnie stosowane na rynku przez Korporację Finansowo-Inwestycyjną Sp. z o.o. art. 54 ust. 1 i 4 ww. ustawy oraz art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie ma zastosowania.*
  - ✓ *zgodnie z §10 Pożyczkobiorca może odstąpić od umowy w terminie 14 dni od jej zawarcia. Korzystając z tego prawa zgodnie z §13 Pożyczkobiorca nie otrzymuje zwrotu opłaty przygotowawczej dokonanej w dniu zawarcia umowy pożyczki.*

PREZES URZĘDU USTALIŁ STAN FAKTYCZNY, JAK NIŻEJ.

- [5] Spółka KFI została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego w dniu 30 czerwca 2010 r. pod numerem 0000360041. Stosownie do dokonanego wpisu przedmiotem jej działalności może być m.in.: pozostała finansowa działalność usługowa, gdzie indziej niesklasyfikowana z wyłączeniem ubezpieczeń i funduszy emerytalnych oraz pozostałe formy udzielania kredytów.
- [6] Spółka udziela konsumentom pożyczki gotówkowe. W roku 2012 r. przedsiębiorca zawarł 6 umów, a w pierwszym półroczu 2013 r. – 105 umów pożyczek. Zgodnie ze złożonym oświadczeniem, Spółka do dnia 26 lipca 2013 r. *nie uruchomiła żadnej pożyczki ze względu na nie przedstawienie przez klientów kompletu wymaganych dokumentów zabezpieczenia.*
- [7] KFI oferuje zawarcie i zawiera z konsumentami umowy o kredyt konsumencki, w oparciu o wzorzec pn. *Umowa Pożyczki*. Wyniki analizy treści postanowień tego wzorca wskazują, że przedsiębiorca
- nie udziela konsumentom pełnych i rzetelnych informacji nt.:
    - ✓ zasad i terminów spłaty kredytu, w szczególności kolejności zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy, w tym informacji o prawie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim,
    - ✓ sposobu i skutków odstąpienia od umowy oraz kwoty odsetek należnych w stosunku dziennym, w przypadku odstąpienia od umowy,
    - ✓ wskazania organu nadzoru właściwego w sprawach ochrony konsumentów,
- co jest sprzeczne z art. 30 ust. 1 pkt 8, 15, 21 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126, poz. 715 ze zmianami),

- zastrzega, w zawieranych z konsumentami umowach pożyczki, prawo przedsiębiorcy do zachowania wniesionej przez konsumenta opłaty przygotowawczej, w przypadku odstąpienia od umowy, co jest sprzeczne z art. 54 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126, poz. 715 ze zmianami), bowiem zgodnie z tym przepisem konsument nie ponosi kosztów związanych z odstąpieniem od umowy, za wyjątkiem odsetek za okres od dnia wypłaty do dnia spłaty kredytu,
- narusza obowiązek udzielania konsumentom, w sposób określony w art. 14 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126, poz. 715 ze zmianami), tj. na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, informacji wskazanych w art. 13 tej ustawy,
- ustala w Umowie Pożyczki, że wartość zabezpieczenia pożyczki nie może być niższa niż 250 % kwoty pożyczki, co stanowi czyn nieuczciwej konkurencji, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jednolity: Dz.U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zmianami),
- narusza obowiązek udzielenia konsumentom rzetelnej i pełnej informacji o rodzaju usług, za które przedsiębiorca ustalił wynagrodzenie, o którym mowa w § 8 umowy pożyczki, co może stanowić naruszenie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz.U. Nr 153, poz. 1503 ze zmianami),
- stosuje we wzorcu umownym „Umowa Pożyczki postanowienie, o treści: *wszelkie spory wynikające z niniejszej umowy będą rozstrzygane przez Sąd Rejonowy w Warszawie*, które może być uznane za tożsame z postanowieniami niedozwolonymi, wpisanymi do rejestru postanowień wzorców umowy, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 z zmianami), odpowiednio pod numerami np.: 1175 lub 4115.

MAJĄC NA UWADZE ZEBRANY MATERIAŁ DOWODOWY, PREZES URZĘDU ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE.

- [8] Możliwość rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów uzależniona jest od uprzedniego stwierdzenia, czy zagrożony został w niej interes publicznoprawny. Prezes Urzędu jest bowiem upoważniony do realizacji zasadniczego celu powołanej ustawy, którym, zgodnie z art. 1 ust. 1, jest określanie warunków rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasad podejmowanej w interesie publicznoprawnym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Jeśli natomiast przesłanka interesu publicznego nie występuje Prezes Urzędu nie posiada kompetencji do podjęcia sprawy. Rozpatrywana sprawa ma, w ocenie Prezesa Urzędu, charakter publicznoprawny, albowiem dotyczy ochrony interesu szerszej grupy konsumentów, którzy są lub mogą być klientami przedsiębiorcy. Zbiorowe interesy konsumentów podlegają ochronie przed takimi działaniami przedsiębiorców, które są sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami.
- [9] W postępowaniu, które kończy niniejsza decyzja, przedsiębiorcy postawiono zarzuty naruszenia art. 24 ust. 1 i art. 24 ust. 2 oraz ust. 2 pkt 1, pkt 2 i pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.
- Zgodnie z art. 24 ust. 1 zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, z kolei ust. 2 tego artykułu stanowi, że przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności:
- 1) stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone (pkt 1),

- 2) naruszenie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji (pkt 2),
- 3) nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji (pkt 3).

Aby działania przedsiębiorcy mogły zostać uznane za sprzeczne z powołanymi wyżej przepisami art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, niezbędne jest wykazanie, iż spełniają one łącznie następujące przesłanki:

- ujawniają się w obrocie konsumenckim, a więc dotyczą relacji przedsiębiorca-konsument,
- stanowią działanie bezprawne,
- naruszają zbiorowe interesy konsumentów.

[10] KFI jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zgodnie z którym pod pojęciem tym rozumie się m.in. przedsiębiorcę w znaczeniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 r., poz. 672). Artykuł 4 tej ustawy stanowi, iż:

- 1) przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą,
- 2) za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej.

Zgodnie z treścią art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

Zgodnie natomiast z art. 4 pkt 12 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i art. 22¹ Kodeksu cywilnego za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

W przedmiotowej sprawie fakt zawierania przez KFI - będącym przedsiębiorcą - z konsumentami umów pożyczek gotówkowych nie budzi wątpliwości, co przesądza o tym, iż pierwszą z przesłanek art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów należy uznać za spełnioną.

[11] Zdaniem Prezesa Urzędu, za wypełnioną należy uznać także trzecią przesłankę, bowiem naruszenie zbiorowych interesów konsumentów ma miejsce wtedy, gdy działanie przedsiębiorcy godzi w interesy konsumentów jako zbiorowości, to jest w sytuacji, gdy skierowane jest nie tylko do indywidualnych konsumentów, lecz szerszego, nieograniczonego liczbowo kręgu osób, do których dotarła lub dotrzeć może oferta przedsiębiorcy. W rozpatrywanej sprawie wymieniony warunek jest spełniony, bowiem oferta usług finansowych przedstawiona przez KFI adresowana była i jest nie do ściśle określonego, konkretnego konsumenta, lecz do z góry nieokreślonej, niemożliwej do zidentyfikowania liczby konsumentów, których sytuacja jest identyczna i wspólna.

[12] Za spełnioną należy także uznać drugą z przesłanek, odnoszącą się do bezprawności działania przedsiębiorcy. Jak na to wskazują ustalenia Prezesa Urzędu zakwestionowane zachowania rynkowe KFI:

- 1) naruszają przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126, poz. 715 ze zmianami),
- 2) stanowią czyn nieuczciwej konkurencji, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jednolity: Dz.U. z 2003 Nr 153, poz. 1503 ze zmianami).
- 3) wskazują na stosowanie we wzorcu umownym postanowienia uznanego za niedozwolone, wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy (zwany dalej również Rejestrem)

Jako bezprawne należy kwalifikować takie zachowania danego przedsiębiorcy, które są sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego lub dobrymi obyczajami, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa (por. Komentarz do ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji pod red. Janusza Szwejki, Wyd. CH Beck, Warszawa 2000 r., s. 117-118).

W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania Prezes Urzędu postawił przedsiębiorcy zarzuty podejmowania działań bezprawnych, polegających na stosowaniu czynów nieuczciwej konkurencji, stosowania postanowienia niedozwolonego oraz naruszenia przepisów ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim.

Praktyki związane z naruszeniem przepisów ustawy o kredycie konsumenckim

- [13] Ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126, poz. 715 ze zmianami), weszła w życie z dniem 18 grudnia 2011 r.

Ustawa określa zasady i tryby zawierania umów o kredyt konsumencki, obowiązki kredytodawcy i pośrednika kredytowego, skutki uchybienia obowiązkom kredytodawcy oraz obowiązki konsumenta w związku z zawartą umową o kredyt konsumencki.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 i 2 ustawy o kredycie konsumenckim *przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie więcej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w innej walucie niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenie konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności:*

- 1) *umowę pożyczki;*
- 2) *umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego;*
- 3) *umowę o odroczeniu konsumentowi terminu spełnienia świadczenia pieniężnego, jeżeli konsument jest zobowiązany do poniesienia jakichkolwiek kosztów związanych z odroczeniem spełnienia świadczenia;*
- 4) *umowę o kredyt, w której kredytodawca zaciąga zobowiązanie wobec osoby trzeciej, a konsumenta zobowiązuje się do zwrotu kredytodawcy spełnionego świadczenia;*
- 5) *umowę o kredyt odnawialny.*

Z kolei art. 4 ust. 1 pkt 6 ustawy o kredycie konsumenckim stanowi, że *ustawy nie stosuje się do umów:*

o kredyt udzielany na mocy przepisów szczególnych:

- a) *z zastosowaniem niższych stóp oprocentowania, niż powszechnie stosowane na rynku lub*
- b) *jeżeli konsument nie jest zobowiązany do zapłaty oprocentowania lub z zastosowaniem innych warunków, które są korzystniejsze dla konsumenta niż powszechnie stosowane na rynku oraz stóp oprocentowania nie wyższych niż powszechnie stosowane na rynku.*

Przedsiębiorca nie kwestionuje faktu zawierania z konsumentami umów dot. pożyczek gotówkowych. Jednocześnie, w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy ustalono, że kwota pożyczki może wynieść np. 25.000 zł lub 50.000 zł. W tych okolicznościach przyjąć należy, że - co do zasady - pożyczki oferowane przez przedsiębiorcę spełniają kryterium wartościowe przewidziane w art. 3 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim.

Ponadto, ustosunkowując się do przedmiotu postępowania przedsiębiorca podniósł, że ze względu na stosowanie niższej stopy oprocentowania, niż powszechnie stosowane na rynku (art. 4 ust. 1 pkt 6 a ustawy o kredycie konsumenckim) przepisy ustawy o kredycie konsumenckim nie mają zastosowania do umów zawieranych przez KFI. W ocenie Prezesa Urzędu, argument ten nie może się ostać, bowiem - co wynika

wprost z treści ww. przepisu art. 4 ust. 1 pkt 6 a ustawy o kredycie konsumenckim - **ustawa nie ma zastosowania jedynie do kredytów udzielanych na mocy przepisów szczególnych** [podkr. UOKiK]. Tymczasem, KFI udziela konsumentom pożyczki gotówkowe, nie wskazując, ani nie precyzując jakie, inne przepisy szczególne regulują jej działalność w tym zakresie.

Ponadto, przedsiębiorca argumentował, iż stosuje niższe stopy oprocentowania, niż powszechnie stosowane na rynku, jednak nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swojego twierdzenia.

Prezes Urzędu uznał, że z uwagi na brak przepisów szczególnych, które regulują działalność przedsiębiorcy i brak jakichkolwiek przesłanek które przemawiałyby za wysuwaną przez przedsiębiorcę tezę, umowy zawierane przez KFI z konsumentami dot. pożyczek są - bez żadnych - wątpliwości umowami o kredyt konsumencki i podlegają rygorom ustawy o kredycie konsumenckim.

[14] W postanowieniu o wszczęciu postępowania przedsiębiorcy postawiono trzy zarzuty związane z podejmowaniem działań bezprawnych, sprzecznych z przepisami ustawy o kredycie konsumenckim, w szczególności naruszających przepis art. 13 i 14; art. 30 ust. 1 pkt 8, 15, 21 oraz art. 54 tej ustawy.

A. Uregulowania prawne

I. Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim kredytodawca przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki jest zobowiązany podać konsumentowi, na trwałym nośniku:

- 1) imię, nazwisko (nazwę) i adres (siedzibę) kredytodawcy i pośrednika kredytowego;
- 2) rodzaj kredytu;
- 3) czas obowiązywania umowy;
- 4) stopę oprocentowania kredytu oraz warunki jej zmiany z podaniem indeksu lub stopy referencyjnej, o ile ma zastosowanie do pierwotnej stopy oprocentowania kredytu; jeżeli umowa o kredyt konsumencki przewiduje różne stopy oprocentowania, informacje te podaje się dla wszystkich stosowanych stóp procentowych w danym okresie obowiązywania umowy;
- 5) całkowitą kwotę kredytu;
- 6) terminy i sposób wypłaty kredytu;
- 7) rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta;
- 8) zasady i terminy spłaty kredytu oraz w odpowiednich przypadkach kolejność zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy;
- 9) informację dotyczącą obowiązku zawarcia umowy dodatkowej, w szczególności umowy ubezpieczenia;
- 10) w odpowiednich przypadkach informację o innych kosztach, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności odsetkach, opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz warunki na jakich koszty te mogą ulec zmianie;
- 11) informację o konieczności poniesienia opłat notarialnych, o ile wystąpią;
- 12) informację o stopie oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, warunki jej zmiany oraz ewentualne inne opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu;
- 13) informację o skutkach braku płatności;
- 14) w odpowiednich przypadkach informację o wymaganych zabezpieczeniach kredytu konsumenckiego;
- 15) informację o prawie konsumenta do odstąpienia od umowy;

- 16) informację o prawie konsumenta do spłaty kredytu przed terminem;
- 17) informację o prawie kredytodawcy do zastrzeżenia w umowie prowizji za spłatę kredytu przed terminem oraz zasady jej ustalania;
- 18) informację o prawie konsumenta do otrzymania bezpłatnej informacji na temat wyników przeprowadzonej w celu oceny ryzyka kredytowego weryfikacji w bazie danych;
- 19) informację o prawie konsumenta do otrzymania bezpłatnego projektu umowy, na warunkach określonych w art. 12;
- 20) w odpowiednich przypadkach informację o terminie, w którym kredytodawca lub pośrednik kredytowy jest związany informacjami, które przekazał konsumentowi.

Z kolei, zgodnie z ustępem 2 tego przepisu kredytodawca lub pośrednik kredytowy przed zawarciem umowy o kredyt wiązany lub w formie odroczonej płatności jest zobowiązany podać konsumentowi, na trwałym nośniku, dane, o których mowa w ust. 1, oraz opis i cenę towaru lub usługi.

Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do sprzedawców i usługodawców, którzy działają w charakterze pośredników kredytowych w ramach działalności pomocniczej (art. 13 ust.3).

- II. Artykuł 14 ust. 1 ustawy stanowi, że kredytodawca lub pośrednik kredytowy przekazuje konsumentowi dane, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2, na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, którego wzór określa załącznik nr 1 do ustawy.
- III. Zgodnie z art. 30 ustawy o kredycie konsumenckim umowa o kredyt powinna określać:
  - 1) imię, nazwisko i adres klienta oraz imię, nazwisko (nazwę) i adres (siedzibę) kredytodawcy i pośrednika kredytowego,
  - 2) rodzaj kredytu,
  - 3) czas obowiązywania umowy,
  - 4) całkowitą kwotę kredytu,
  - 5) terminy i sposób wypłaty kredytu,
  - 6) stopę oprocentowania kredytu oraz warunków jej zmian wraz z indeksem lub stopą referencyjną, o ile ma zastosowanie; jeżeli umowa przewiduje różne stopy oprocentowania informacje te podaje się dla wszystkich stosowanych stóp w danym okresie obowiązywania umowy,
  - 7) rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotą do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia,
  - 8) zasady i terminy spłaty kredytu, w szczególności kolejności zaliczania rat kredytu na poczet należności kredytodawcy, w tym informację o prawie z art. 37 ust. 1,
  - 9) zestawienie zawierające terminy i zasady płatności odsetek oraz wszelkich innych kosztów kredytu, w przypadku gdy kredytodawca lub pośrednik kredytowy udziela karencji w spłacie kredytu,
  - 10) informacje o innych kosztach, które konsument zobowiązany jest ponieść w związku z umową, w szczególności opłatach, prowizjach, marżach, oraz kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz warunki na jakich koszty te mogą ulec zmianie,
  - 11) roczną stopę oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, warunki jej zmiany oraz ewentualne inne opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu,
  - 12) skutki braku płatności,
  - 13) informację o konieczności poniesienia opłat notarialnych, o ile wystąpią,
  - 14) sposób zabezpieczenia i ubezpieczenia spłaty kredytu, jeśli umowa je przewiduje,

- 15) termin, sposób i skutki odstąpienia konsumenta od umowy, obowiązek zwrotu przez konsumenta udostępnionego przez kredytodawcę kredytu oraz odsetek zgodnie z rozdziałem 5, a także kwotę odsetek należnych w stosunku dziennym,
  - 16) prawo konsumenta do spłaty kredytu przed terminem,
  - 17) informację o prawie kredytodawcy do zastrzeżenia w umowie prowizji za dokonane spłaty przed terminem i zasad ustalania wysokości tej prowizji,
  - 18) informację o prawie, o którym mowa w art. 59 ust.1,
  - 19) warunki wypowiedzenia umowy,
  - 20) informację o możliwości korzystania z przedsądowego rozstrzygnięcia sporów oraz zasad dostępu do tej procedury, jeżeli takie prawo przysługuje konsumentowi,
  - 21) wskazanie organu nadzoru właściwego w sprawach ochrony konsumentów.
- IV. Zgodnie z art. 53 ust. 1 ustawy, konsument ma prawo, bez podania przyczyny, odstąpić od umowy o kredyt w terminie 14 dni od zawarcia umowy.
- V. W art. 54 ustawodawca przewidział, że konsument, w przypadku skorzystania z prawa do odstąpienia od zawartej umowy, nie ponosi żadnych kosztów związanych z tym odstąpieniem za wyjątkiem odsetek za okres od dnia wypłaty kredytu do dnia spłaty kredytu. Jednocześnie w przypadku odstąpienia od umowy przez konsumenta kredytodawcy nie przysługują żadne inne opłaty, za wyjątkiem bezwrotnych kosztów poniesionych przez niego na rzecz organów administracji publicznej oraz opłat notarialnych.

B. Sprzeczność z obowiązującymi uregulowaniami prawnymi.

[15] Praktyka, o której mowa w punkcie I sentencji decyzji polega na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom, w umowach o kredyt konsumencki pod nazwą *Umowa Pożyczki*, pełnych i rzetelnych informacji nt.:

- zasad i terminów spłaty kredytu, w szczególności kolejności zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy, w tym informacji o prawie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim,
- sposobu i skutków odstąpienia od umowy oraz kwoty odsetek należnych w stosunku dziennym, w przypadku odstąpienia od umowy,
- wskazania organu nadzoru właściwego w sprawach ochrony konsumentów,

co jest sprzeczne z art. 30 ust. 1 pkt 8, 15, 21 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126, poz. 715 ze zmianami).

W wyroku z dnia 13 czerwca 2005 r., sygnatura akt XVII Ama 30/04, Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej SOKiK, stwierdził, że praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest postępowanie się przez bank wzorcem umowy o udzielenie kredytu, którego treść nie odpowiada wymogom ustawy o kredycie konsumenckim. W ocenie SOKiK, *skoro ustawodawca wyraźnie określił zakres niezbędnych danych zawartych w umowie kredytu konsumenckiego, to oczywistym jego celem było zagwarantowanie konsumentowi wiedzy w tym zakresie jako niezbędnej dla ochrony jego praw i interesów. Bez znaczenia jest przy tym, czy konsument z informacji tych uczyni użytek czy nie.*

Natomiast w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 czerwca 2006 r. sygn. akt III SK 7/2006, Sąd Najwyższy podkreślił, że *zastosowanie kategoriycznej formuły w art. 4 ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim nadaje analizowanemu przepisowi charakter normatywny obligatoryjnego nakazu zamieszczenia w umowie wszystkich istotnych postanowień umownych, które z woli ustawodawcy gwarantują konsumentowi prawo do wiedzy o zakresie jego praw i obowiązków określonych bezpośrednio w dokumencie umowy kredytowej, co uzyskuje się zarówno przez łatwość bezpośredniego dostępu do istotnych informacji kredytowych, jak i możliwości ich porównania na etapie traktowania z konkurencyjnymi ofertami innych kredytodawców.* Sąd uznał także, że

prawkłowa wykładnia art. 4 ust. 2 ustawy o kredyie konsumenckim prowadzi do wniosku, że obligatoryjne postanowienia (*essentialia negotii*) umowy o kredyt konsumencki, które zostały wymienione w tym przepisie, powinny być w umowie uzgodnione literalnie, bezpośrednio i wyczerpująco (...). Konsument ma prawo do przejrzystej, kompletnej i jednoznacznej informacji w sprawach mających istotne znaczenie dla zabezpieczenia jego interesu prawnego w warunkach globalizacji (masowości) obrotu prawnego i wielości ofert na rynku, które nie zawsze posługują się prawdziwymi i pełnymi informacjami i niekiedy wprowadzają w błąd lub w sposób ukryty godzą w indywidualny i zbiorowy interes konsumentów. Brak w umowie kredytowej wszystkich konkretnych postanowień przewidzianych w ww. przepisie stanowi zatem, w ocenie Sądu, realne naruszenie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, przez co godzi w zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Wprawdzie przywołanie wyżej orzeczenia odnosi się do przepisów poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredyie konsumenckim (Dz. U. Nr 100, poz.1081 z późniejszymi zmianami), z uwagi jednak na fakt, iż w obecnie obowiązującej ustawie o kredyie konsumenckim również zostały określone wymagania, jakie powinna zawierać umowa o kredyt, stanowiska Sądów uznać należy za mające odpowiednie zastosowanie i aktualne także i w przypadku spraw rozpatrywanych w oparciu o przepisy ustawy o kredyie konsumencki, obowiązującej obecnie. W szczególności w art. 30 aktualnie obowiązującej ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredyie konsumenckim zakresu informacji, jakie winny zostać ujęte w umowie o kredyt należy uznać za mające charakter obligatoryjny.

Oceniając działania KFI, Prezes Urzędu uznał, że zawierając z konsumentami umowy, od stycznia 2012 r., z wykorzystaniem wzorca pn. *Umowa Pożyczki*, przedsiębiorca nie wypełnił obowiązków informacyjnych względem konsumentów, w zakresie określonym w art. 30 ustawy o kredyie konsumenckim. W *Umowie Pożyczki* przedsiębiorca całkowicie pominął bowiem informację nt. **zasad i terminów spłaty kredytu, w szczególności kolejności zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy, w tym informacji o prawie, o którym mowa w art. 37 ust. 1**, mimo, iż obowiązek umieszczenia tych danych w umowie wynika wprost z przepisu art. 30 ust. 1 pkt 8 ustawy o kredyie konsumenckim.

Co prawda, w § 3 pkt 2 *Umowy*.. przedsiębiorca wskazuje termin zwrotu pożyczki oraz przewiduje, że spłata będzie dokonywana w ratach miesięcznych, płatnych do 15 dnia każdego miesiąca, począwszy od następnego miesiąca po otrzymaniu pożyczki, jednak nie określił w *Umowie* zasad dotyczących kolejności zaliczania rat kredytu na poczet należności kredytodawcy.

Określenie tych zasad jest szczególnie istotnie, w przypadku gdy wypłata kredytu następuje w transzach. Zgodnie z § 2 *Umowy*, pożyczka może być wypłacana transzami, przy czym kolejna transza jest wypłacana nie później niż 60 dni roboczych od momentu wypłaty poprzedniej transzy pożyczki.

Wypłata pierwszej transzy zobowiązuje pożyczkobiorcę/konsumenta do rozpoczęcia spłaty pożyczki, dlatego też określenie zasad spłaty i kolejności zaliczania poszczególnych rat wpłacanych przez pożyczkobiorcę, po uruchomieniu kolejnych transz pożyczki, jest konieczne dla właściwego określenia obowiązków stron umowy w tym zakresie.

Ponadto przedsiębiorca nie udziela klientom/konsumentom pełnych i rzetelnych informacji, określonych w art. 30 ust. 1 pkt 15 ustawy o kredyie konsumenckim, nt. **sposobu i skutków odstąpienia od umowy oraz kwoty odsetek należnych w stosunku dziennym**, należnych w przypadku odstąpienia przez konsumenta od umowy.

W rozdziale 5 ustawy o kredyie konsumenckim zostały zawarte uregulowania prawne związane z odstąpieniem od umowy przez konsumenta. Konsument uprawniony jest do odstąpienia do umowy o kredyt. Jednocześnie, zgodnie z art. 54 ust. 1 ustawy, w przypadku odstąpienia, konsument nie ponosi żadnych kosztów z wyjątkiem odsetek za

okres od dnia wypłaty kredytu do dnia spłaty kredytu. Kwota tych odsetek powinna być określona w stosunku dziennym i wskazana w umowie. Tymczasem, KFI w zawartych umowach całkowicie pominął informacje nt. sposobu i skutków odstąpienia od umowy oraz kwoty odsetek w stosunku dziennym, ograniczając informacje w tym zakresie jedynie do wskazania terminu na odstąpienie od umowy.

W analizowanych umowach brak jest także **wskazania organu nadzoru właściwego w sprawach ochrony konsumentów**, choć - zgodnie z przepisem art. 30 ust. 1 pkt 21 ustawy o kredycie konsumenckim - w umowie taka informacja powinna być zawarta.

W umowach zawieranych przez KFI z konsumentami brak jest jakichkolwiek wskázówek tym zakresie, stąd uznać należy, że działania przedsiębiorcy są niezgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

Należy wskazać, że brak informacji nt. organu właściwego w sprawach ochrony konsumentów powoduje, że klienci KFI (konsumenci) nie są należycie poinformowani o przysługujących im uprawnieniach, a także nie jest im przekazywana wiedza nt. jaki organ może udzielić im pomocy, w wypadku zaistnienia problemów powstałych na tle wykonania umowy. Niewątpliwie takie działanie narusza interesy konsumentów, którzy mają pełne prawo zarówno do uzyskania rzetelnej informacji, jak i ochrony. Stąd orzeczono jak w **punkcie I** sentencji decyzji.

- [16] Kolejny z zarzutów postawionych przedsiębiorcy związany jest ze stosowaniem przez Spółkę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającej na zastrzeżeniu w zawieranych z konsumentami umowach pożyczki prawa przedsiębiorcy do zachowania całości wniesionej przez konsumenta opłaty przygotowawczej, w przypadku odstąpienia od umowy, co jest sprzeczne z art. 54 ust. 1 i ust. 4 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126, poz. 715 ze zmianami). Z treści art. 54 ustawy o kredycie konsumenckim wynika, że odstąpienie od zawartej umowy nie wiąże się z koniecznością poniesienia przez konsumenta jakichkolwiek kosztów. W takiej sytuacji kredytodawca uprawniony jest jedynie do zachowania bezwrotnych kosztów poniesionych na rzecz organów administracji publicznej oraz opłat notarialnych. Natomiast w przypadku, gdy w oparciu o zawartą umowę doszło do wypłaty kredytu przed odstąpieniem wówczas kredytobiorca/konsument zobowiązany jest również do uiszczenia stosownych odsetek za okres od dnia wypłaty do dnia spłaty kredytu.

Tymczasem przedsiębiorca, w § 13 umowy pożyczki przewidział, że ***W razie odstąpienia od umowy Pożyczkodawca obowiązany jest niezwłocznie zwrócić poniesione przez Pożyczkobiorcę na rzecz Pożyczkodawcy koszty udzielonej pożyczki, za wyjątkiem opłaty przygotowawczej (...)***.

Również w tym zakresie, co zaznaczono już wcześniej, analiza treści umowy pożyczki KFI, wskazuje że Spółka nie dostosowała warunków umów do przepisów obowiązującej ustawy o kredycie konsumenckim.

Opłata przygotowawcza pobierana jest za przygotowanie i zawarcie umowy i ustalona jest jako % wartości pożyczki. Pobrana opłata przygotowawcza nie ma ani charakteru opłaty wnoszonej na rzecz organów administracji publicznej, ani też opłaty notarialnej. Z tych też przyczyn zachowanie tej opłaty, w wypadku gdy konsument odstępuje od umowy jest działaniem bezprawnym.

Co więcej, uiszczenie tej opłaty dokonywane jest w dniu zawarcia umowy. Wynika z tego jednoznacznie, że wniesienie opłaty przygotowawczej, jest warunkiem koniecznym do podjęcia przez Spółkę następnych działań zmierzających do realizacji umowy.

Zgodnie z przepisami ustawy o kredycie konsumenckim w wypadku odstąpienia, przez konsumentów, od umowy w terminie określonym w ustawie zachowanie przez kredytodawców, w tym i KFI, wniesionych opłat, czy to z tytułu np. opłaty przygotowawczej, czy też innych np. zadatku na wynagrodzenie, jest działaniem bezprawnym.

Należy przy tym wskazać, na stanowisko Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (wyrok z dnia 9 października 2006 r., sygn. akt XVII AmC 101/05). Sąd orzekając o uznaniu zapisu, stosowanego przez Powszechne Centrum Oddłużeniowo-Kredytowe Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie, o treści: *Oплата jest bezzwrotna w przypadku rozwiązania umowy przez Zleceniodawcę lub z jego winy przez Zleceniobiorcę...*, za postanowienie niedozwolone (klauzula nr 975) wskazał, że konsumenci przed podpisaniem umowy muszą mieć możliwość przeanalizowania propozycji złożonej przez oferenta i nie powinni ponieść z tego tytułu opłat bezzwrotnych, ponieważ *może mieć to wpływ na swobodę podjęcia decyzji dotyczącej samego podpisania umowy/..../. Jednocześnie wysokość opłaty jest uzależniona od wartości zadłużenia /..../ mimo, iż stopień trudności związanej z rozpatrzeniem wniosku nie musi wzrastać wyłącznie z powodu wzrostu kwoty zadłużenia*. Sąd wskazał, że brak zwrotu opłaty za rozpatrzenie wniosku w sytuacji, *gdy konsument może zrezygnować z zawarcia umowy należy więc uznać za rażące naruszenia interesu konsumentów i ukształtowanie ich obowiązków sprzecznie z dobrymi obyczajami odzwierciedlające klauzulę abuzywną wymienioną w art. 385 (1) pkt 12 kc.*

Niewątpliwie działania przedsiębiorcy objęte przedmiotowym zarzutem prowadzą do naruszenia interesów ekonomicznych konsumentów, bowiem ograniczają prawo żądania zwrotu wniesionych środków pieniężnych z tytułu opłaty przygotowawczej, w sytuacji odstąpienia od umowy.

Stąd orzeczono, jak w **punkcie II** sentencji decyzji.

- [17] Praktyka wskazana w punkcie III sentencji decyzji dotyczy działań przedsiębiorcy polegających na naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom, w sposób określony w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126, poz. 715 ze zmianami) tj. na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, informacji wskazanych w art. 13 tej ustawy.

Zgodnie z art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim kredytodawca przekazuje konsumentowi dane o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, którego wzór określa zał. nr 1 do ustawy. Tymczasem ustalenia poczynione w trakcie prowadzonego postępowania dowodzą, że Spółka nie wypełnia tego nakazu i nie przekazuje konsumentom takiego dokumentu.

Zdaniem KFI, konsument otrzymuje wszystkie niezbędne informacje w umowie, a dodatkowo w związku z zastosowaniem niższych stóp oprocentowania niż powszechnie stosowane Spółka nie jest zobligowana do dostosowania swoich działań do wymogów ustawy o kredycie konsumenckim.

W ocenie Prezesa Urzędu, stanowisko przedsiębiorcy jest bezzasadne i stanowi swoistą próbą obejścia przepisów oraz zaniechania dostosowania przedstawianej oferty do wymogów prawnych.

Rozpatrując postawiony zarzut stwierdzić należy, że zaniechanie przedstawiania konsumentom formularza informacyjnego jest działaniem bezprawnym i w konsekwencji prowadzi do naruszenia zbiorowych interesów konsumentów. Brak formularza uniemożliwia bowiem porównanie warunków ofertowych, stosowanych przez KFI z warunkami innych kredytodawców, świadczących podobne usługi na rynku usług finansowych i na tej podstawie dokonania wyboru oferty najkorzystniejszej.

Stąd orzeczono, jak w **punkcie III** sentencji decyzji.

Praktyki związane ze stosowaniem czynów nieuczciwej konkurencji.

- [18] Art. 24 ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów stosowanie nieuczciwych praktyk rynkowych lub czynów nieuczciwej konkurencji.

[19] Zgodnie z brzmieniem art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz.U. Nr 153, poz. 1503 ze zmianami) *czynem nieuczciwej konkurencji jest działanie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami, jeżeli zagraża lub narusza interes innego przedsiębiorcy lub klienta.*

[20] Warunkiem koniecznym dla wykazania, że dany przedsiębiorca stosuje czyn nieuczciwej konkurencji, w rozumieniu przepisu art. 3 ust. 1 ww. ustawy, jest wykazanie, że jego działanie jest nie tylko sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami, ale również, że to działanie narusza interes jego klienta, którym może być zarówno przedsiębiorca jak i konsument.

Pojęcie dobrych obyczajów nie zostało w prawie zdefiniowane, ale podobnie jak zasady współżycia społecznego, jest przedmiotem wielu orzeczeń sądowych oraz opracowań doktryny.¹ Wskazuje się w nich, że dobre obyczaje to uczciwe zasady postępowania i ustalone zwyczaje w ujęciu etyczno-moralnym, a na ich treść składają się elementy etyczne i socjologiczne kształtowane przez oceny moralne i społeczne stanowiące uzupełnienie porządku prawnego.

W wyroku z dnia 16 stycznia 2013 r., w sprawie o sygn. akt XVII AmC 5406/11, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, definiując pojęcie dobrych obyczajów wskazał, że *poprzez dobre obyczaje rozumiemy pewien powtarzalny wzorzec zachowań, który jest aprobowany przez daną społeczność lub grupę. Są to pozaprawne normy postępowania, którymi przedsiębiorcy winni się kierować. Ich treści nie da się określić w sposób wyczerpujący, ponieważ kształtowane są przez ludzkie postawy uwarunkowane zarówno przyjmowanymi wartościami moralnymi, jak i celami ekonomicznymi i związanymi z tymi praktykami życia gospodarczego. Wszystkie one podlegają zmianom w ślad za zmieniającymi się ideologiami politycznymi i społeczno-gospodarczymi oraz przewartościowaniami moralnymi. W szczególności zaś, dobre obyczaje to normy postępowania polecające nienadużywania w stosunku do słabszego uczestnika obrotu posiadanej przewagi ekonomicznej.*

Natomiast w wyroku z dnia 23 lutego 2006 r. sygn. akt XVII Ama 118/04 Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że *Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u konsumenta, a także wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności.*

[21] W postępowaniu, które kończy niniejsza decyzja, Spółce postawiono dwa zarzuty dotyczące zachowań przedsiębiorcy, które wyczerpują przesłanki czynów nieuczciwej konkurencji i prowadzą do naruszenia zbiorowych interesów konsumentów poprzez stosowanie działań niezgodnych z dobrymi obyczajami.

[22] Pierwszy z zarzutów związany jest ze stosowaniem praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów polegającej na ustaleniu w *Umowie Pożyczki*, że wartość zabezpieczenia pożyczki nie może być niższa niż 250 % wartości pożyczki, co stanowi czyn nieuczciwej konkurencji, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jednolity: Dz.U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zmianami).

W § 2 *Umowy Pożyczki* przedsiębiorca zastrzegł, że pożyczka zostanie wypłacona w terminie 7 dniu roboczych od chwili złożenia przez konsumenta zabezpieczenia.

Zgodnie z § 6 umowy, *Pożyczkobiorca zobowiązuje się do zabezpieczenia spłaty pożyczki przed jej wypłatą przez Pożyczkodawcę, przy czym wartość przyjętego zabezpieczenia nie może być niższa niż 250% wartości pożyczki, poprzez jedną lub większą ilość zabezpieczeń podanych poniżej*

---

¹ np. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 13 listopada 1991 r., I ACr 411/91, Wokanda 1992/4, J. Szwaja w: Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji - Komentarz, Warszawa 2000, str. 122-133, R. Stefanicki, Dobre obyczaje w prawie polskim, Przegląd Prawa Handlowego, 2002/5;

- wystawienie weksła własnego lub in blanco wraz ze stosowną deklaracją wekslową i oświadczeniem o poddaniu się rygorowi egzekucji zgodnie z treścią art. 777 pkt 5 kodeksu postępowania cywilnego (zabezpieczenie obligatoryjne),
- zlecenie obciążenia rachunku bankowego Pożyczkobiorcy - polecenie zapłaty (zabezpieczenie obligatoryjne),
- poręczenie osób trzecich,
- ustanowienie hipoteki,
- blokada środków na rachunku bankowym,
- przewłaszczenie na zabezpieczenie,
- cesja należności,
- cesja praw z polisy ubezpieczeniowej z funduszem inwestycyjnym - cena wykupu.

Z kolei w załączniku nr 1 do umowy Spółka określiła, że zabezpieczenia wymienione jako dwa pierwsze są obligatoryjne, natomiast pozostałe mają charakter dodatkowy (do wyboru przez klienta), przy czym w przypadku wyboru poręczenia osób trzecich *jeden poręczyciel może zabezpieczyć kwotę 10.000,00 zł.*

W przypadku gdy przedsiębiorca udziela pożyczek np. w kwocie 25.000 zł lub 50.000 zł, zabezpieczenie musi wynieść odpowiednio 62.500 zł lub 152.000 zł.

Dodatkowo planując zabezpieczenie np. w formie poręczenia osób trzecich kredytobiorca/konsument musi przedstawić odpowiednio 7 lub 13 poręczycieli, a wybierając np. zabezpieczenie w formie blokady środków na rachunku bankowym, przez okres umowy pożyczki z KFI np. przez 5 lat musi zablokować kwotę zabezpieczenia (odpowiednio 62.500 zł lub 152.000 zł). W ocenie Prezesa Urzędu spełnienie warunku tj. zabezpieczenie w kwocie 250 % wyższej niż pożyczka w rzeczywistości uniemożliwia uzyskanie kredytu, co również potwierdzają ustalenia stanu faktycznego, z których wynika, że w roku 2012 Spółka zawarła 6 a w pierwszym półroczu 2013 r. 105 umów pożyczek. Jednocześnie do dnia 26 lipca 2013 r. KFI *nie uruchomiła żadnej pożyczki ze względu na nie przedstawienie przez klientów kompletu wymaganych dokumentów zabezpieczenia.*

Co więcej, z chwilą zawarcia umowy klienci uiszczają zarówno opłatę przygotowawczą (ustalony w umowie % wartości pożyczki), jak i mogą wnieść zadatek na wynagrodzenie kredytodawcy (np. w wartości 1,69 %; 2,69 % pożyczki), a dopiero później przedstawiają zabezpieczenia ewentualnej pożyczki. W wypadku, gdy wartość tych zabezpieczeń nie przekracza 250% wartości pożyczki KFI uznaje, że kredytobiorca nie wywiązał się z umowy. Pożyczka nie jest udzielana, a Spółka zachowuje w całości opłatę i wynagrodzenie wniesione przez klienta.

Należy również wskazać na sposób określenia wartości zabezpieczenia. Jak wynika z uregulowań zawartych w § 6 *Umowy Pożyczki*, wartość przyjętego zabezpieczenia nie może być niższa niż 250 % wartości pożyczki. Pomimo tego, iż wybór zabezpieczenia dokonywany jest przez pożyczkobiorcę, to wymaga on pisemnej akceptacji pożyczkodawcy (tu: KFI). Treść tego warunku umownego precyzuje minimalną wartość wymaganego zabezpieczenia, nie ustalając jednocześnie, jaka będzie ostateczna wartość akceptowanego zabezpieczenia przez KFI.

Skoro aprobatą przedstawionego zabezpieczenia zależy wyłącznie od woli i uznania Spółki, to w momencie zawarcia umowy nie jest znana wartość zabezpieczenia, jaka zostanie przyjęta przez KFI do realizacji umowy. W oparciu o to postanowienie, w ocenie Prezesa Urzędu, przedsiębiorca może dowolnie wymagać i arbitralnie ustalać jakiego rodzaju i wartości przedstawione zabezpieczenia zaakceptuje.

Wskazać należy, że przedsiębiorca nie ponosi żadnego ryzyka prowadzonej działalności, przerzucając je w całości na konsumenta. Klient Spółki zobowiązany jest w pierwszej kolejności do pokrycia kosztów przedsiębiorcy, w postaci uiszczenia opłaty przygotowawczej, a nawet zadatku na wynagrodzenie, a dopiero później przedsiębiorca rozważa, czy umowa może zostać zrealizowana, poprzez udzielenie pożyczki.

Klient pozbawiony jest przez to prawa do żądania zwrotu całości wniesionych środków, albo ich odpowiedniej części. W rzeczywistości to nie pożyczkobiorca decyduje o wyborze zabezpieczenia ale pożyczkodawca (tu: KFI) poprzez wymóg akceptacji zabezpieczenia przyznaje sobie wyłączne prawo do uznania działań klienta za zgodne z umową. Niewątpliwie taka praktyka, związana w wykorzystywaniem posiadanej przewagi ekonomicznej narusza dobre obyczaje i stawia słabszego uczestnika obrotu/konsumenta w gorszej sytuacji.

Mając na uwadze dokonane ustalenia, Prezes Urzędu uznał, że analizowane działania przedsiębiorcy, jako niezgodne z dobrymi obyczajami naruszają interesy ekonomiczne konsumentów i wyczerpują przesłanki czynu nieuczciwej konkurencji, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jednolity: Dz.U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zmianami). Z tych też powodów orzeczono jak w pkt IV sentencji decyzji.

- [23] Drugi z zarzutów związany jest ze stosowaniem praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów polegającej na naruszeniu obowiązku udzielenia konsumentom rzetelnej i pełnej informacji o rodzaju usług, za które przedsiębiorca ustalił wynagrodzenie, o którym mowa w § 8 *Umowy Pożyczki*, co może stanowić naruszenie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. Nr 153, poz. 1503 ze zmianami).

Zgodnie z § 8 *Umowy Pożyczki*, konsument (pożyczkobiorca) zobowiązuje się zapłacić pożyczkodawcy (tu: KFI) wynagrodzenie w ustalonej w umowie wysokości, stanowiącej % wartości pożyczki, za każdy rok spłaty. Jednocześnie wpłata wynagrodzenia za cały okres spłaty pożyczki jest warunkiem wypłaty pożyczki, a brak wpłaty może być podstawą do wypowiedzenia umowy przez pożyczkodawcę.

Wysokość wynagrodzenia jest ustalona indywidualnie (przykładowo może wynosić: 2,69 %, 1,69 % [k. 22, 39]). Przeprowadzona analiza warunków *Umowy Pożyczki* wskazuje, że brak jest w niej jakichkolwiek informacji nt. tak podstawy żądania takiego wynagrodzenia, jak i określenia za jakiego rodzaju usługi, czy czynności wynagrodzenie to jej pobierane. Rozpatrując tę kwestię należy wskazać na orzeczenie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (wyrok z dnia 1 marca 2006 r., sygn. akt XVII AmC 93/04), w którym Sąd oceniając działania Banku Zachodniego WBK SA z siedzibą we Wrocławiu, związane ze stosowaniem postanowienia niedozwolonego, uznał, że *normą dobrego obyczaju jest, aby kontrahent miał możliwość oceny realnej ekwiwalentności świadczeń wynikających z umowy*, a także, że postanowienia, które wprowadzają dodatkowe opłaty, za działania które mieszczą się w już opłaconych czynnościach bankowych normę tą naruszają.

Niewątpliwie ustalone przez KFI wynagrodzenie ma charakter opłaty dodatkowej jednak, w ocenie Prezesa Urzędu, klient Spółki/konsument nie otrzymuje od przedsiębiorcy żadnego świadczenia, za spełnienie którego mógłby on pobierać odrębne od odsetek i opłaty przygotowawczej wynagrodzenie. Przedsiębiorca, także po wszczęciu przedmiotowego postępowania, mając możliwość ustosunkowania się do postawionych mu zarzutów, w żaden sposób nie uzasadnił zakwestionowanych przez Prezesa urzędu działań, nie udzielił żadnych informacji ani wyjaśnień w tym przedmiocie, wskazując jedynie na zasadę swobody zawierania umów pomiędzy stronami.

W tych okolicznościach Prezes Urzędu uznał, że działania Spółki polegające na ustaleniu dodatkowej opłaty, bez rzetelnego poinformowania klientów/konsumentów o czynnościach i rodzaju usług wykonywanych na ich rzecz, w ramach tego wynagrodzenia, narusza normę dobrych obyczajów prowadząc do dezorientacji i niedoinformowania. Działanie to narusza prawo konsumentów do otrzymania pełnej i wyczerpującej informacji nt. ustalonego zobowiązania. Prowadzi ono również do naruszenia interesów ekonomicznych konsumentów/klientów KFI, gdyż rodzi obowiązek uiszczenia określonej zapłaty za czynności, które nie zostały wskazane, co uniemożliwia nie

tylko ocenę i weryfikację zasadności ustalenia opłaty, ale również możliwości kwestionowania wykonania umowy w tym zakresie.

Uwzględniając okoliczności faktyczne sprawy, Prezes Urzędu uznał analizowane działania przedsiębiorcy za niezgodne z dobrymi obyczajami, naruszające interesy konsumentów i wyczerpujące przesłanki czynu nieuczciwej konkurencji, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jednolity: Dz.U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zmianami). Z tych też powodów orzeczono jak w pkt V sentencji decyzji.

Praktyka związana ze stosowaniem we wzorcu umownym postanowienia niedozwolonego.

- [24] Ostatni z zarzutów postawionych przedsiębiorcy związany jest ze stosowaniem praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów polegającej na stosowaniu we wzorcu umownym „Umowa Pożyczki” postanowienia, o treści:

Wszelkie spory wynikające z niniejszej umowy będą rozstrzygane przez Sąd Rejonowy w Warszawie,

które może być uznane za tożsame z postanowieniami niedozwolonymi, wpisanymi do rejestru postanowień wzorców umowy, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 z zmianami), odpowiednio pod numerami np.: 1175 lub 4115.

Zakaz stosowania postanowień wpisanych do Rejestru dotyczy nie tylko tego przedsiębiorcy, przeciwko któremu zapadł wyrok w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, lecz również innych przedsiębiorców. Art. 479⁴³ K.p.c. rozszerza prawomocność wyroku wydanego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone na osoby trzecie, tj. innych przedsiębiorców. Skutek tzw. prawomocności rozszerzonej następuje od chwili wpisania wzorca umowy do Rejestru, prowadzonego przez Prezesa Urzędu. Konsekwencją umieszczenia postanowienia umownego w Rejestrze jest to, że posłużenie się nim będzie miało skutek wprowadzenia do umowy elementu bezwzględnie przez prawo zakazanego.

Wpis do Rejestru niedozwolonych postanowień umownych oznacza, że od tego momentu stosowanie takiej klauzuli jest zakazane we wszystkich wzorcach umownych. Powyższe stanowisko Prezesa Urzędu zgodne jest z orzecznictwem Sądu Najwyższego, który w uchwale z dnia 13 lipca 2006 r. (sygn. akt III SZP 3/06) stwierdził, iż ... *stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c., może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów (...).* W uzasadnieniu do powyższej uchwały Sąd uznał m.in., że (...) *praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów art. 23a u.o.k.ik. [art. 24 w aktualnie obowiązującej ustawie] obejmuje również przypadki wprowadzania jedynie zmian kosmetycznych polegających na przedstawieniu wyrazów lub zastąpieniu jednych wyrazów innymi, jeżeli tylko wykładnia postanowienia pozwoli stwierdzić, że jego treść mieści się w hipotezie zakazanej klauzuli. Stosowanie klauzuli o zbliżonej treści do klauzuli wpisanej do rejestru godzi przecież tak samo w interesy konsumentów, jak stosowanie klauzuli identycznej, co wpisana do rejestru (...). Przyjęta powyżej rozszerzająca wykładnia art. 23a u.o.k.ik. znajduje również uzasadnienie w dyrektywach 93/13 oraz 98/27 a także orzecznictwie ETS dotyczącym zasady efektywności (...).*

Nie jest zatem konieczna dokładna oraz literalna identyczność klauzuli wpisanej do Rejestru i klauzuli z nią porównywanej. Stąd też niedozwolone będą również postanowienia umów, mieszczące się w hipotezie klauzuli wpisanej do Rejestru, której treść zostanie ustalona w oparciu o dokonaną jej wykładnię. Stosowanie klauzuli o

zblizonej treści tak samo godzi w interesy konsumentów, jak stosowanie klauzuli identycznej, co wpisana do Rejestru.

W ocenie Prezesa Urzędu postanowienie stosowane przez KFI we wzorcu umownym pn.: Umowa Pożyczki może wywoływać identyczne skutki prawne, jak klauzule umieszczone w rejestrze niedozwolonych postanowień umownych, o treści:

1. *Wszelkie spory wynikające z niniejszej umowy będą rozstrzygane przez sąd: Sąd Rejonowy Warszawa Śródmieście (wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 12 kwietnia 2012 roku, sygnatura akt XVII AmC 4877/11, numer postanowienia w rejestrze 4115),*
2. *Ewentualne spory wynikłe w związku w wykonaniem niniejszej umowy strony poddają rozstrzygnięciu sądu właściwego dla siedziby "FF" (wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 15 lutego 2006 roku, sygnatura akt XVII AmC 30/05, numer postanowienia w rejestrze 1175).*

W uzasadnieniu do wyroku Sąd uznał, że postanowienia to narusza art. 385³ pkt 23 kc wyłączając stosowanie przepisów art. 27-37 kpc o właściwości przemiennej.

Analiza treści i skutków kwestionowanego postanowienia oraz postanowień przywołanych, wpisanych do rejestru, prowadzi do stwierdzenia, iż wszystkie one są/były niezgodne z art. 385³ pkt 23 kodeksu cywilnego, stosownie do którego za niedozwolone uznaje się postanowienie, narzucające rozpoznanie sprawy przez sąd, który wedle ustawy nie jest miejscowo właściwy. Należy podkreślić, że umowa prorogacyjna opisana w art. 46 kodeksu postępowania cywilnego jest niedopuszczalna w obrocie z konsumentami, z uwagi na treść przywołanego zapisu z kodeksu cywilnego. Sąd orzeczone, jak w pkt VI sentencji decyzji.

[25] Prezes Urzędu rozważył również kwestię zastosowania sankcji kary w trybie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Zgodnie z ww. przepisem Prezes Urzędu może w drodze decyzji nałożyć na przedsiębiorcę, który choćby nieumyślnie dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10 % przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

Z powołanych przepisów wynika, że kara pieniężna ma charakter fakultatywny. O tym, czy w konkretnej sprawie w odniesieniu do wskazanego przedsiębiorcy zasadne jest nałożenie kary pieniężnej decyduje, w ramach uznania administracyjnego Prezes Urzędu. Należy zwrócić uwagę, że przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie określają jakichkolwiek przesłanek, od których uzależnione byłoby podjęcie decyzji o nałożeniu kary. Ustawodawca wskazał jedynie w art. 111 ustawy te okoliczności, które Prezes Urzędu winien uwzględnić decydując o wymiarze kary pieniężnej, wymieniając okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

W przedmiotowej sprawie należy uznać, że ze względu na charakter praktyk, jak również na zakres prowadzonej działalności nałożenie kary pieniężnej na Spółkę byłoby uzasadnione.

Z uwagi jednak na posiadane informacje dotyczące osób pokrzywdzonych, jak również szacowanej wysokości szkody Prezes Urzędu uznał, że ekonomiczny interes konsumentów byłby dodatkowo zagrożony w przypadku nałożenia na Spółkę kary pieniężnej.

Zgodnie z informacjami otrzymanymi z Prokuratury Okręgowej w Szczecinie, która obecnie nadzoruje śledztwo, w sprawie doprowadzenia w okresie od 2012 r. do 2013 r., w Szczecinie i w Warszawie oraz na terenie innych miast szeregu osób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie ich w błąd co do treści zawieranych umów i zamiaru udzielenia pożyczek m.in. przez Korporację Finansowo Inwestycyjną, tj. o czyn art. 286 par. 1 kk, dotychczas ustalono że łączna wartość szkody, już na etapie wstępnym wynosi ok. 150.000 zł. Zarzut obejmuje umowy zawarte z 62 osobami, jednak kolejne osoby (ok. 150) zostaną w najbliższym czasie

przesłuchane, w związku z czym należy przewidywać, iż kwota wyłudzonego mienia może się zwiększyć.

Prezes Urzędu podejmując działania w ramach kompetencji wskazanych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów ma przede wszystkim na uwadze nadrzędny cel działania - ochronę interesów konsumentów. Biorąc pod uwagę informacje jakimi dysponuje Prezes Urzędu, należy wskazać, że nałożenie kary na Spółkę mogłoby wpłynąć na sytuację poszkodowanych konsumentów i zmniejszyć wartość środków przeznaczonych na zaspokojenie dochodzonych przez nich roszczeń i chociaż częściowy zwrot wpłaconych przez nich kwot.

W przypadku nałożenia na Spółkę kary pieniężnej ekonomiczny interes konsumentów byłby dodatkowo zagrożony, w szczególności, że przedsiębiorca nie prowadzi już aktywnej działalności i nie uzyskuje przychodów, stąd jedynym zabezpieczeniem roszczeń konsumentów mogą być wyłącznie, ewentualne aktywa Spółki. Te okoliczności zadecydowały o odstąpieniu od nałożenia kary pieniężnej w sprawie.

POUCZENIE:

Stosownie do treści art. 81 ust 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. (Dz.U. z 2014 r., poz. 101), od niniejszej decyzji przysługuje stronie odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Gdańsku.

Otrzymuje:

Korporacja Finansowo-Inwestycyjna Sp. z o.o.
ul. Bartycka 116 lok. 111
00-716 WARSZAWA